

KÖNYVTÁRI GÖRBE TÜKÖR

A KÖNYVTÁRÜGY ÉS A VI. OSZTÁLY

Beállít hozzám egy küldöttség. Csupa komoly elem, az általános iskola VI. osztályának egy őre. Feladatuk Pécs város könyvtárügyének felderítése volt. A jelenlegi állapota és természetesen a jövője.

Hogy miért ez? Nem tudom. Oknyoztam, de nem jutottam messzire. Vagy a tanügy keze nyúlt közbe, vagy van benne valami sandaság. Ugyanis az egyik fiam is idejár, s lehetséges, hogy a saját tekintélyét is vélte erősíteni e téma kiválasztásával. Az utókor majd kideríti, hogy a kettő közül melyik szempont döntőbb.

Mindenesetre beállítanak heten. Hét komoly, a tudomány iránt lelkesülő fiatalember.

En úgy fogadom őket, mint a bizottságokat szokás. Komolyan és némileg nagyképűen.

— Uraim, parancsoljanak velem. Először is foglaljanak helyet, a kabátjukat pedig rakják le a fogastra.

A bizottság lerakja a kabátját és bemutatkozik.

— Talán tetszik rám emlékezni, Bánki Sándor vagyok.

En még mint Sanyira emlékeztem, de komoly ügyben Sanyi nincs.

— Dénes Tamás.

Valamennyien bemutatkoznak és helyet foglalunk. Ez ugyan némi nehézséggel jár, mert hely csak öt van, viszont bizottsági tag hét. A másik szobából azonban átkerül két szék, és a bizottság valamennyi tagja helyet foglal velem szemben.

En az íróasztalnál ülök, részben, hogy óvjam a tekintélyem, részben mert máshol nincs hely.

— Uraim, parancsoljanak!

— Azt szeretnék kérdezni, mondja tisztelettel a bizottság egyik tagja, hogy Pécs könyvtárügye hogyan áll?

Magamba roskadok és töpregek Pécs könyvtárügyén, ami számomra is rejtély, és küszködök a megfogalmazandókkal. Már-már megtalálom a helyes szöveget, amikor megdöbbenő merénylet áldozatává válok. Bedugja fejét az ajtón Marika néni, és a következő, egyáltalában nem tudományos kijelentésre ragadtatja el magát.

— Srácok, nem akartok teherautóval könyvtárnyitásra menni?

Megdöbbenve nézem e tekintélyrombolást! Küldöttség jár nálunk a lehető legkomolyabb ügyben, és akkor bedugja a fejét az ajtón egy Marika néni, és a teljes küldöttséget lestrácozza.

Várom, hogy a bizottság megmerevedik és úgy viselkedik, mint egy komoly művelődési küldöttséghez illik, és kikéri magának ezt a megszólítást.

Ezzel szemben mi történik? Óriási üvöltés és a bizottság feloszlik. A továbbiakban Pécs város könyvtárügye teljesen háttérbe szorul, és a hét srác hordja a székeket a tehertaxira, azután valamennyien belegyömöszölődnek és itt-hagynak engem a legnagyobb lelki válságban.

A továbbiakat már csak a krónikás mondhatja el. A bizottság ez alatt a művelődési út alatt parázs hólabda csatába bonyolódott, azután egyfolytában üvöltöztek, meghempergették egymást a hóban, megismerkedtek egy kerekes kúttal, hőembert építettek, majd megtekintették a könyvtárat, ahová az ütközet hevében egy hólabdát bevágtak.

Az viszont kétségtelen, hogy amikor visszajöttek, ismét a régi bizottság ült velem szemben. A hajuk lényegesen borzasabb volt, a sapkájuk csáléra állt, de valamennyit eltöltötte a vágy, hogy minél bővebbet tudjon meg Pécs jelenlegi könyvtári állapotáról és a könyvtárügy várható fejleményeiről.

És én ott ültem velük szemben, és fájt a szívem, mert komolyságom megakadályozott abban, hogy velük kuporodjam a tehertaxiban, s az én sapkám vesszen el...

Ezzel szemben ott maradtam az irodában, aktákat tettem rendbe, aláírtam és diktáltam, szóval úgy viselkedtem, mint egy felnőtt.

Közben még ki is húztam a lutrit, mert életem párjának, akinek jelentettem az esetet, sajnos, nem a bizottság elzüllése ellen volt kifogása, hanem ellenem, mondván, hogy több eszem lehetett volna, mert mi történik, ha a nyitott tehertaxin a bizottság prűszkölni kezd?

Pedig ő is tudhatta volna, hogy egy bizottságot, egy komoly kulturális bizottság tagjait 11 éves korukban semmi baj nem érhet és nyilván arról is elfeledkezett, hogy ennyi időskorában nem a fia, hanem ő lett volna ennek a bizottságnak egyik tagja.

Szöllösy Kálmán